Της ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ ΡΑΠΑΝΑΚΗ

«Εντελώς Αναξιοπρεπές»

Ερέθισμα Εγρήγορσης

Γραμμένο την περίοδο 1990-91 το έργο «Εντελώς αναξιοπρεπές» του Βασίλη Κατσικονούρη, το πρώτο θεατρικό έργο του συγγραφέα, βραβεύτηκε από το Ιδρυμα Ωνάση το 2001 και παρουσιάζεται από τη «Θεατρική Εταιρεία Στοά» σε σκηνοθεσία Γιάννη Αναστασάκη.

Οκτώ επιζήσαντες από μία αεροπορική τραγωδία παραμένουν επί τρεις μήνες πάνω σ' έναν αιωρούμενο βράχο στην περιοχή της Ατακάμα, τόπος που δεν γνωρίζουμε πού είναι, αφού σχετική πληροφόρηση δεν παρέχεται από το συγγραφέα. Παραμένουν έξι, αφού σε κατάσταση απόγνωσης και απελπισίας, σκοτώνουν δύο και τους τρώνε Διαπράττεται φόνος και κανιβαλισμός.

Μετά την ανεύρεσή τους από τα σωστικά συνεργεία σε κατάσταση παραφροσύνης, κλείνονται σε άσυλο με διάγνωση πλήρους αμνησίας και βαρύτατης κατάθλιψης. Ενας γιατρός που έχει δική του κλινική με ηχομόνωση στη μέση ενός δάσους προσπαθεί με δραματοθεραπεία να τους «θεραπεύσει» ξαναγράφοντας στο λευκό χαρτί της μνήμης τους –ρόλους–, οι οποίοι βασίζονται στα προσωπικά δεδομένα της πραγματικής τους ζωής –πλασματικά προσωπεία– αποστειρωμένα, από τις φυσικές εναλλαγές του κλίματος και της πραγματικότητας.

Προσπαθεί να τους τελειοποιήσει ως μαριονέτες, αγγελικά πλασμένους στον κήπο της Εδέμ που είναι το άσυλό του Ο ζωντανός κόσμος, η πραγματικότητα θεωρείται απειλή. Σε αυτήν τη μέθοδο εναντιώνεται η Ντεύα, η οποία παρακολουθεί τι γίνεται και γράφει σε μια εγκυρότατη επιθεώρηση στο πεδίο της ψυχιατρικής.

Ο συγγραφέας θέτει επί τάπητος αυτό που αποτελεί πρώτιστο και κύριο αντικείμενο ερεύνης της επιστήμης όσον αφορά στις διεργασίες της μνήμης με στόχο παράλληλα στο κοινωνικοπολιτικό πεδίο επικεντρώνοντας στις επίπλαστες – εικονικές τάχα μου ευεργετικές «αξιοπρεπείς» λύσεις που επιβάλλονται ως ανθρωπιστικές μέθοδοι της Νέας Τάξης Πραγμάτων για την επιβολή της θέλησης των ισχυρών για το καλό δήθεν της ανθρωπότητας. Γεγονότα που συνυπάρχουν γύρω μας στη σύγχρονη εμπόλεμη πραγματικότητα, στα βασανιστήρια αιχμαλώτων, σε ό,τι συνιστά το διασυρμό του ανθρώπου ως προς τον άνθρωπο.

Στη γρήγορη, συγγραφική γραφή, στην αχταλλάγη της ατάκας με κύριο έλεγχο των ρυθμών σκηνοθετεί ο Γιάννης Αναστασάκης. Ενδιαφέρον και έξυπνο το σκηνικό σε δύο επίπεδα –σκηνή μέσα στη σκηνή– της Λ Κούζη με τα διαφανή παραβάν έτσι ώστε να διαφαίνονται τα είδωλα – μαριονέτες των ασθενών. Εξοχα και αντιπροσωπευτικά τα κοστούμια της των ρόλων – προσωπείων Σημαντικότατη και καίρια υπογραμμιστική η θαυμάσια μουσική του Ν. Μενουδάκη.

Δεμένο σύνολο, άριστες ερμηνείες που δίνουν το χαρακτηριστικό στίγμα του κάθε ήρωα ξεχωριστά. Η «Στοά» μάς χαρίζει ένα ακόμη αξιόλογο έργο